

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

ג.

עין משפט נר מצוה

א מיי פ"ה מהלכות
נומחא המה הלכה ג:
ב [מיי] פ"ד מהלכות
שחיטה הלכה טו:
ג מיי פ"ב מהלכות
מחללות אסורות הלכה
א סגמ לאוין קמה טו"ע
י"ד סימן קטע סעיף א
[וסיון קי"ג סעיף ז]:
ד מיי שם פ"ג הלכה
ד [וע"ש הלכה ג] סגמ
שם טו"ע שם סימן קל"ג
סעיף א:
ה ו מיי פ"ד מהלכות
שחיטה הלכה יד ועין
כ"מ סגמ עין סו טו"ע
י"ד סימן כ סעיף ב:

שיטה מקובצת

א] ונראה כעין כלי. ג"כ
ע"י תוס' מנחות (דף טו
ע"ב): [והצ"ח דק"ל כו'
דאמר אין עושין: [א
זע"ה] כעין כלי שרת א"ע"פ
התורה אמר' ג"כ (דף
ע"ב): [אבל קשה
דאמתי' להמקנא:

רבינו גרשום

אלא דאיטמי בשרין. והוי
אדם ראשו ואין כלי
מטמא אלא מחמת אב
הטומאה: וכגון שברק
קרומית של קנה ושחט
בה. דאין פשוטי כלי
עין מקבילין טומאה:
א"ע"פ שיוצא ונכנס מותר.
כלומר א"ע"פ שאין ישראל
יושב ומשמר אלא יוצא
ונכנס מותר הכא נמי
לענין שחיטה א"ע"פ
שיוצא ונכנס מותר:
לאכול נבילה לתיאבון.
כלומר מתאב לאכול בשר
ואוכל נבילה לתיאבון:

בגון דברק קרומית של קנה. ואם תאמר והיאך ישחוט בקרומית של קנה והא' זע"ה כלי כדמוכח בסוף התורה (מנחות דף פב): ונסוף דם חטאת (זבחים דף טז): דרש"י מדמתיב ויקח את המחללת לשחוט את צנו דעולה טעונה כלי וילפינן כולוהו מעולה וי"ל כגון דמיקנה לקרומית אזועשאה כעין כלי

ואע"ג דקיימא לן כרבי אדאמר פ' החליל (סוכה דף ג): אין עושין כלי שרת של עץ ופליג אר"י יוסי בר רבי יהודה דאמר צפרק החליל עושין כלי שרת של עץ לשחיטת קדשים לא זע"ה כלי שרת אדצפרק התורה (מנחות דף עט): אמר' דסמין מקדשה ככלי שרת וכן משמע בצומפתא^א דקמתי חומר בקמייה

ובשחיטה שהקמייה טעונה כלי והשחיטה אינה טעונה כלי אלא אפילו קרומית של קנה ועל כרחיך לא זע"ה למימר דאינה טעונה כלי כלל דהא ילפינן מעולה דטעונה כלי אלא דאינה טעונה כלי שרת קאמר מיהו יש לדמות ללא זע"ה כלי יפה קאמר ולא פסלינן קרומית של קנה משום הקריבוהו נה לפתח (מלאכי א) כדפריך גמרא בסוטה (דף קז): גבי כפיפה מנרית דהתם דרון הוא דדריך להציאו ככלי נאה אבל בשחיטה לא חיישינן אי נמי כפיפה מנרית מכושרת יותר מקרומית של קנה ורבינו אפרים היה מציא רחיה ממתן צפרק איהו מקומן (זבחים דף מו). שחיטתן זכפון וקבול דמן ככלי שרת זכפון ואילו שחיטתן ככלי שרת לא קמתי דקמתי גבי קבלה ואין זה רחיה דגבי קבלה נמי לא הזכיר אלא לאשמועינן דזע"ה שיהא גם הכלי זכפון לאפוקי אם הכלי זכרוס והצמחה זכפון והדם מקלח זכרוס תדע דצקדשים קלים דלא זע"ה כפון לא חש להזכיר קלס ככלי שרת וצ"ל כל הזבחים שקבל דמן (שם טו).

דמתן קדשים קלים שחיטתן צפנים וקבול דמן ככלי שרת צפנים התם נמי אתא לאשמועינן דלריך שיהא הכלי צפנים לאפוקי אם רוב הכלי צחוף ומיעוטו צפנים ומקבל הדם צמיעוט שצפנים א"ע"פ שאין נפסל ציוצא^א: **המניח** קתני דיעבד. לאו לשנויי אליבא דאבי קאמי דהא

אבי נמי לא שרי דיעבד צלא חותך כוית צשר אלא צא להקשות על דברי רבא שמדקדק מכלאן דשרי אף לכתחלה אי נמי כל זמן שיכול לתקן על ידי חותך כוית צשר יש לו לתקן אבל אי ליתא לכותי קמן שרי: **המניח** קתני דיעבד. לא זע"ה למימר דמשמע דיעבד ולא לכתחלה דהא מסיק דשרי לכתחלה אלא קאמר דאף דיעבד משמע ווא"מ דלקמן (דף טו): גבי השוחט צמגל די וגבי השוחט אחד צעוף (לקמן דף טו). דייק השוחט דיעבד אין כו' וי"ל דאשחיטתן כשרה סמין התם דמשמע דיעבד אבל קשה דממתניתין דהמקנא

לאשתו (סוטה דף ג). ופ' חזית (שבת דף קמו). גבי הרוחץ צמי מערה דייק צגמרא דיעבד אין לכתחלה לא: [ועין תוס' סוטה ב. ד"ה המקנא דיעבד]: **א"א** מובא. גרס ולא גרס מסיפא דהך דהמניח צפ"צ דמסכת ע"ז (דף טו). והיה דאין השומר הוא צפ"ר ישמעאל (שם סא): **אין** השומר צריך בו'. משמע הכא דאין צריך למדינה ומדינה הם צפנים דברי רבי אבהו. רישא אסיפא לא תפקי דלא זו אף זו קתני כלומר לא צדיעבד דיוקא אלא אפילו לכתחלה: רב אשי אמר גרס: לפיכך. כי לא משכח היתר אכיל נבילות ומאחר שהסכין צדוקה ונתונה צידו שחיט שפיר דכל כנה דמני למיכל היתירא לא אכיל אסורא וכי אין לו סכין צדוק לא טרח להדורי צתר סכין יפה אם זו פגומה:

נמצאת

לאשתו (סוטה דף ג). ופ' חזית (שבת דף קמו). גבי הרוחץ צמי מערה דייק צגמרא דיעבד אין לכתחלה לא: [ועין תוס' סוטה ב. ד"ה המקנא דיעבד]: **א"א** מובא. גרס ולא גרס מסיפא דהך דהמניח צפ"צ דמסכת ע"ז (דף טו). והיה דאין השומר הוא צפ"ר ישמעאל (שם סא): **אין** השומר צריך בו'. משמע הכא דאין צריך למדינה ומדינה הם צפנים דברי רבי אבהו. רישא אסיפא לא תפקי דלא זו אף זו קתני כלומר לא צדיעבד דיוקא אלא אפילו לכתחלה: רב אשי אמר גרס: לפיכך. כי לא משכח היתר אכיל נבילות ומאחר שהסכין צדוקה ונתונה צידו שחיט שפיר דכל כנה דמני למיכל היתירא לא אכיל אסורא וכי אין לו סכין צדוק לא טרח להדורי צתר סכין יפה אם זו פגומה:

חרב הרי הוא כחלל. טומאות^א של מת הראיות לטמא כלי כגון מת והנוגע צו דהוי מיהא אב הטומאה אם נגע בהם מתכות נעשה כיוצא צו ואם נגע צמת הוי אבי אבות [הטומאה] ואם צטמא מת נגע הוי אב אכל ראשון ושני אין מטמאין כלים והאי סכין נעשה אב. והאי חרב הרי הוא כחלל הכא

לא איצטרך דבלאו הכי נמי מני מטמא צשר דגברא הוי אב הטומאה וסכין ראשון וצבר שני אלא צרותא קאמר דאפילו ראשון הוי האי צשר: **דאיטמי צשר**. דהוי האי גברא ראשון ולא מטמא הסכין שאין כלי מקבל טומאה אלא מאב הטומאה ללא מנינו צתורה דמקבל טומאה מראשון ושני אלא אוכל ומשקה צדכתיב (ויקרא יא) כל אשר צולבו יטמא וסמין ליה מכל האוכל אשר יאכל אוכלים ומשקים מיטמאים מאור כלי חרס שהוא ראשון ועושה למה צמכו שני ואין כלי מיטמא מאור כלי חרס שאם היה כלי נמוך צמכו ונטמא החילון השני טמור והכי מפרש צשליה פירקין^א: קרומית של קנה. פשוטי כלי עץ ולא מקבלי טומאה: אבי מהדר לתרזי לכתחלה ודיעבד דמתניתין: ואפילו כוסי. מוסרין לו צהמה לכתחלה לשחוט דמניו שהחזיק בה היא אכל ישראל יוצא ונכנס לא ימסור לו לשחוט דאע"ג דהחזיקו בה לעצמם אין מקפדין אם יאכלו^א: ישראל נבילות דלית להו לפני עור לא תתן מכשול (שם יט) אלא כמשמעו שלא יתן אבן צדרך עור להפילו: **אלו מוסר לאכול**. דהא לעצמו וזיר בה והיינו דיעבד דמתניתין:

חון מחט"ו דאפילו דיעבד נמי לא. דהא אדיעבד קיימין: **שמה יפה**. לקמן [ג"כ] מפרש אמאי נקט לשון עמיד: **אפילו לכתחלה**. והכא קתני צאחרים רואין אותם ששחטו דיעבד: **אמר רבא**. והיכא דישראל יוצא ונכנס לא ימסור לכותי לכתחלה צתמיה: **והא טגן**. צפרק צתרא דמסכת ע"ז דאע"פ שישאל יוצא ונכנס מותר אלמא מסתפי עובד כוכבים דלמא אחי ישראל ולא נגע הכא נמי מסתפי השתא אחי וחזי ליה: **מי קסני מניה**. אדם עובד כוכבים צחנותו ויוצא ונכנס דמשמע לכתחלה: אין

שומר. את היין: צריך שיהא יושב ומשמר כו'. רישא אסיפא לא תפקי דלא זו אף זו קתני כלומר לא צדיעבד דיוקא אלא אפילו לכתחלה: רב אשי אמר גרס: לפיכך. כי לא משכח היתר אכיל נבילות ומאחר שהסכין צדוקה ונתונה צידו שחיט שפיר דכל כנה דמני למיכל היתירא לא אכיל אסורא וכי אין לו סכין צדוק לא טרח להדורי צתר סכין יפה אם זו פגומה:

נמצאת

לאשתו (סוטה דף ג). ופ' חזית (שבת דף קמו). גבי הרוחץ צמי מערה דייק צגמרא דיעבד אין לכתחלה לא: [ועין תוס' סוטה ב. ד"ה המקנא דיעבד]: **א"א** מובא. גרס ולא גרס מסיפא דהך דהמניח צפ"צ דמסכת ע"ז (דף טו). והיה דאין השומר הוא צפ"ר ישמעאל (שם סא): **אין** השומר צריך בו'. משמע הכא דאין צריך למדינה ומדינה הם צפנים דברי רבי אבהו. רישא אסיפא לא תפקי דלא זו אף זו קתני כלומר לא צדיעבד דיוקא אלא אפילו לכתחלה: רב אשי אמר גרס: לפיכך. כי לא משכח היתר אכיל נבילות ומאחר שהסכין צדוקה ונתונה צידו שחיט שפיר דכל כנה דמני למיכל היתירא לא אכיל אסורא וכי אין לו סכין צדוק לא טרח להדורי צתר סכין יפה אם זו פגומה:

נמצאת

לאשתו (סוטה דף ג). ופ' חזית (שבת דף קמו). גבי הרוחץ צמי מערה דייק צגמרא דיעבד אין לכתחלה לא: [ועין תוס' סוטה ב. ד"ה המקנא דיעבד]: **א"א** מובא. גרס ולא גרס מסיפא דהך דהמניח צפ"צ דמסכת ע"ז (דף טו). והיה דאין השומר הוא צפ"ר ישמעאל (שם סא): **אין** השומר צריך בו'. משמע הכא דאין צריך למדינה ומדינה הם צפנים דברי רבי אבהו. רישא אסיפא לא תפקי דלא זו אף זו קתני כלומר לא צדיעבד דיוקא אלא אפילו לכתחלה: רב אשי אמר גרס: לפיכך. כי לא משכח היתר אכיל נבילות ומאחר שהסכין צדוקה ונתונה צידו שחיט שפיר דכל כנה דמני למיכל היתירא לא אכיל אסורא וכי אין לו סכין צדוק לא טרח להדורי צתר סכין יפה אם זו פגומה: